

Generálporučík ruské tajné služby prozradil, co ruská rozvědka nevěděla o Ukrajině

- editor007 | 1. července 2024

RUSKO / UKRAJINA: Pracovníci Služby zahraniční rozvědky od 90. let předvídali, že vztahy s Ukrajinou přerostou v krvavý vojenský konflikt, ale podle bývalého šéfa analytického oddělení SVR Leonida Rešetnikova nahore, kde se rozhodovalo, je, zpravodajské důstojníky, neposlouchali.

Má velmi milou tvář, měkké přitažlivé charisma, schopnost, aniž by lichotil, potěšit partnera rozhovoru. Obecně řečeno, to všechno je vlastní skutečnému rozvědčíkovi, verbíři agentů. Bystrá mysl a obratné žonglování s fakty a zároveň kolosální zkušenosti a znalosti, které získal za 36 let práce v ruské zahraniční rozvědce a kdysi předtím v imponantní KGB, kde začínal svou kariéru jako zpravodajský důstojník za Brežněva.

Ale ty oči. Oči, které za vnějším závojem dobroty a moudrosti přísně sledují každé vaše gesto, výraz tváře, pohyb rukou, obočí, rtů. Pořád, jako by vás kontrolovaly. Alespoň tak mi to připadalo. A hlavně ve vás čtou jako v otevřené knize.

Leonid Petrovič Rešetnikov je legenda SVR, bývalý šéf analytického oddělení Služby zahraniční rozvědky. Nyní je veteránem a vojenským důchodcem. Ale v této službě nejsou žádní bývalí. Stále analyzuje, co se děje ve světě, u našich protivníků i u nás, a to i bez přístupu k přísně tajným dokumentům a zprávám našich agentů.

- Leonide Petroviči, jak byste charakterizoval celkovou politickou situaci kolem dnešního Ruska?

- Je to složitá situace. Setkáváme se s odporem, a to dokonce agresivním, téměř všech zemí NATO a jejich nejbližších spojenců. Na druhou stranu je zde stále zřejmá podpora, dá se říci přímo, ze strany Číny, Íránu a celé řady asijských, afrických a latinskoamerických zemí. Jak je nyní módní říkat, globální Jih je loajální, či spíše přátelský vůči Rusku, našim plánům, našim cílům.

Globální Západ, až na několik výjimek, projevuje vůči naší politice a vůči dnešnímu Rusku tvrdý odpor. Jak víme, jejich cílem je využít situaci k oslabení a možná i rozbití Ruska.

- Připouštíte vůbec možnost tohoto druhého scénáře?

- Jako člověk, který sloužil 36 let v zahraniční zpravodajské službě, většinou v analytickém oddělení, mohu říci, že tyto plány nevznikly dnes, ne ve 20. letech 21. století. Už koncem 90. let jsme psali nahoru, že střety mezi Ruskem a Ukrajinou jsou nevyhnutelné. Zdůrazňuji, vojenské střety. Bylo nám jasné, co dělají, jak na Ukrajině pracují.

- Říkáte "oni". O koho se jedná?

- No, především o Spojené státy, Anglii, Německo. Ale především o USA, nebo dokonce tak: o Velkou Británii a USA. Oni vytvořili z Ukrajiny antiruské prostředí velmi cíleně, aktivně. Od roku 1991 může Západ na tomto území, to znamená na části našich jihoruských zemí, v jistém smyslu působit volně.

Vyrostl jsem v Charkově. Sovětskou Ukrajinu jsem opustil, když jsem začal postgraduálně studovat. V těch letech jsem musel sledovat plíživou, tichou ukrajinizaci historicky ruského obyvatelstva

města, Ukrajina byla už tehdy v zóně zájmu Západu, i když její možnosti byly omezené. Ale také USA a jejich spojenci v sovětském období přispěli k procesu ukrajinizace, který byl prováděn komunisty od roku 1918 do roku 1991, no, možná s velmi malými přestávkami.

Hlavní zde bylo zbavit maloruské obyvatelstvo Ukrajiny ruské identity. Prostřednictvím "radjanstva", prostřednictvím sovětskosti. Jak s oblibou říkali naši učitelé ve škole a univerzitní profesori: "Všichni jsme radjanstvo".

- Myslíte sověti?

- Sověti. Ale hlavně se jim líbilo slovo radjanstvo, od Rada. Také ukrajinizované. No, sověti, ano. Co znamená "sověti"? Je to zbavení ruské identity, charakteristické zejména pro Slobožanščinu, Donbas, Novorosii, Kyjev. My jsme podle tehdejších představ neměli být ruští, ale sovětští. Pomalu se v první fázi zaváděla ukrajinská identita jako politický národ.

Moji spolužáci se mě například ptali: Kam jedete na zimní prázdniny? Odpověděl jsem: do hlavního města. A oni se mě ptají znovu: "Do Kyjeva?". Ne, do Moskvy. A oni mi říkají: Kyjev je naše hlavní město. Zdá se to být maličkost, ale tvoří to život a nakonec se Moskva stává cizím městem.

Takové rozhovory se vedly v šedesátých a na začátku sedmdesátých let. V polovině 60. let se mimochodem pustili do ukrajinizace s vyhrnutými rukávy. V té době stál v čele sovětské Ukrajiny Petro Juchimovič Šelest.

Já jsem do zahraniční rozvědky nastoupil později - v roce 1976 ve svých 29 letech. A tehdy už bylo jasné, že Ukrajina je v prioritách Západu a jeho zpravodajských služeb.

- No, to už je záležitost dávno minulá. A nyní všichni chápeme, že USA, Velká Británie, respektive jak jste správně zdůraznil, Velká Británie a pak teprve USA, mají určité plány na zničení Ruska. A jaký je jejich zájem?

- Zejména před rokem 1917 jsme byli prostě alternativní civilizací. Ruské impérium je tisíciletým produktem tvořivosti ruského lidu. Nebyla to jen a ani tak ekonomická a politická alternativa, ale také duchovní. Tedy alternativní civilizací k Západu. Byli jsme a jsme jiní, ne jako oni.

- A v čem spočívala ta odlišnost? Říkáte "jiní". A v čem? V kultuře, v historii, v přístupu k nějakým rodinným hodnotám?

- V podstatě ve všem. Povím vám jednu příhodu ze svého života. Jednou jsem mluvil s jedním cizincem v zahraničí. Nebudu tu zemi jmenovat. Ten tazatel je docela známý básník. Uměl dost dobře rusky. Zajímal se o ruskou poezii. Seděli jsme v horách, rozdělávali oheň a pili víno. A on mi říká: "Leonide, vám, Rusům, nikdo na světě nerozumí, že?" A já mu říkám: "To je pravda." A on mi říká: "To je pravda. "V jakém smyslu?" "V přímém smyslu. Tak mi vysvětli, jak můžeš zpívat písničky o trávě, stromech, květinách, bobulích? To přece není normální."

My jsme vždy, zejména v sovětských dobách, podceňovali naši odlišnost, naopak jsme vždy zdůrazňovali, že jsme stejní jako oni. A děláme to i dnes. Jistě, na Západě je mnoho lidí, kteří jsou nám blízcí svými představami o životních hodnotách, ale rozdíl v duchu je značný. Můj otec se za války dostal do Berlína, moje matka a můj malý starší bratr byli v okupaci, mé příbuzné Němci zabili. A když jsme v Charkově v 60. letech měli německé hosty, samozřejmě z NDR, rodiče s nimi mluvili jako s přáteli, jako by se nic nestalo. I když od Vítězství uplynulo jen 15 let. To je náš ruský postoj. Na Západě to neumějí. Ti mají vždycky hlídače, a ještě častěji kámen za zády.

Vezměte si třeba Brity. Pět set let se jejich speciální služby zabývají Ruskem. A celých těch 500 let

nás považovali a považují za nepřátele. V jejich pojetí nejsme jako oni. V chápání světa, ve vnímání světa, v mezilidských vztazích. Odtud pramení jejich neodolatelná touha dostat nás pod svou kontrolu, oslabit nás, a co je nejlepší, rozdělit nás na dvacet kvazistátů. Nejen z geopolitických a ekonomických důvodů, ale také z důvodů duchovních.

Sovětský svaz byl již pokusem o vybudování jiného modelu, který by nahradil ruské impérium. Londýn a jeho spolupracovníci vyvinuli velké úsilí, aby tento model vytvořili. Ne ruskou pravoslavnou civilizaci, ale jinou - sovětskou, levicově globalistickou. Angličané s Američany se aktivně podíleli na organizaci smuty na našem území. Zdálo se, že ruskou civilizaci zničili, svůj projekt potvrdili. Ale kdepak. Náš člověk, přes všechny zkoušky, represe, války, stále v podstatě zůstal jiný, co bylo položeno před tisíci lety, nikam se neposouvá. Míjí čas a stále se projevuje.

Dám příklad. V roce 1999, kdy jsem byl vedoucím oddělení SVR pro styk se zahraničními zpravodajskými službami (takové oddělení vytvořil Jevgenij Primakov, když byl ředitelem rozvědky), přijel na oficiální návštěvu ředitel MI6 sir David Spedding se svým zástupcem, asistentem Scarletem, který se později stal šéfem britské rozvědky. Spedding požádal o rozšíření kulturního programu návštěvy o návštěvu Trojice-Sergijevské lávry.

Byla to o takové kontakty neobvyklá žádost a já jsem se rozhodl Angličana doprovázet. Po prohlídce Lavry jsem řekl: "Sire Speddingu, je čas se vrátit. Oběd a "Labutí jezero" ve Velkém divadle. Pojdme."

Odpověděl: "Chtěl bych se ještě projít, jen tak sami dva na půl hodiny". Začali jsme chodit a dívat se lidem do tváří, zvláště těm vousatým a těm v sutanách. Měl jsem strach, aby nedošlo ke skandálu, protože Angličané jsou velmi drzí. Znovu jsem řekl: "Tak dost, musíme jít. Přijdeme pozdě".

Spedding: "Dobře. Půjdeme, ale prosím, odpovězte na otázku. Vy jste takový mladý generál (vypadal jsem mladě, ale bylo mi asi padesát), váš pobočník - je také moderní člověk. Když jdete do kostela - pokřičujete se, jdete ven - pokřičujete se. Proč? A vůbec, co tady dělají lidé? Takové obrovské množství ve všední den? Ukázali jsme vám cestu. Jasně jsme vám řekli, kam máte směřovat, všechno jsme vám vysvětlili. A vy - děláte zase to samé? Rusko musí jít po cestě, kterou jsme vám ukázali." "To je pravda." Cituji, budu si to pamatovat do konce života. Speddingovy bezedné černé oči hoří, jsou celé vzrušené, vroucí. Jeho parťák Scarlett, takový typický zrzavý Angličan, jak vidím, je šéfovi nepříjemný. V téhle situaci je zbytečné něco vysvětlovat nebo se dohadovat.

Vidím přicházet svého dobrého přítele, spisovatele Vladimira Nikolajeviče Krupina. Přivádím ho k hostu: "Pane Speddingu, seznámte se s ruským spisovatelem Vladimírem Nikolajevičem Krupinem." Na to šéf jedné z nejmocnějších zpravodajských agentur světa: "Aha, Krupin, ze skupiny vesničanů, poznávaček, přítel Rasputina, Astafjeva." "Aha, Krupin," odpoví. Tady mě zamrazilo. Páni, pomyslí si, jak se připravoval na cestu. Takže vycítili známky možného obratu Rusů opět na jejich civilizační cestu. Na tu, kterou tak pronásledovali a kterou zdánlivě vymazali z povrchu zemského.

Všechno, co se teď děje, je čistě civilizační konfrontace. Západ si uvědomuje, že se mu opět vzdalujeme. A po projevu Vladimira Vladimiroviče Putina v Mnichově v roce 2007, kde přímo nastínil spoustu věcí, se naprosto rozzuřili.

Vzpomeňte si, jak v devadesátých letech psali a říkali. "Prohráli jsme studenou válku". "Jsme slabí, nikdo si nás neváží. Nikdo nás nemá rád." Atmosféra seabemrskáčství. A dokumenty, které získali naši zpravodajští důstojníci na Západě, tvrdily pravý opak: "Rusko neskončilo. Rusko je potenciální hrozbou. Musíme ho vyřídít, vyřídít, vyřídít. Nestačí, že jsme to udělali".

To, co se stalo Ukrajině, bylo proto nevyhnutelné. Prostě nevyhnutelné. Musíte to pochopit - speciální operace je pokusem našeho prezidenta zasadit preventivní úder, zastavit nepřitele. Nebýt

toho, vyčistili bychom Donbas a za rok by Ukrajinu přijali do NATO. A to je všechno. Přiložili nám nabitou zbraň ke spánku. Celá bezpečnost země by v této situaci šla do kytek.

Přední západní země už překročily, jak se mi zdá, bod, odkud není návratu, ve své civilizační degradaci. Vytvářejí tuto novou, podmíněně novou civilizaci "absolutní svobody" pro hlupáky. Je to samozřejmě protikřesťanské. A v tomto smyslu je jim naše tradiční křesťanská civilizace nepřátelská. Zřejmě, pokud mluvíme o tomtéž Londýně, tam už vznikají nové odlišné projekty.

- Jaké projekty?

- V letech 2007-2009 jsem četl informaci, že v "hlubinném" Londýně se pracuje na projektu změny světového hegemonu. V tomto smyslu se uzavírá projekt USA a hlavní aspirace směřují do Asie. Je třeba vyřešit otázku s Čínou, která by mohla plnit roli hegemonu, ale samozřejmě pod kontrolou "hlubinného státu". Myslím, že o tom máme nahoře úplnější informace.

Nyní se proces rozkladu ve Spojených státech dostal velmi daleko... Dmitrij Symes, americký politolog ruského původu, mi před rokem a půl řekl: "Vy v Moskvě špatně hodnotíte situaci ve Spojených státech. U nás slovo 'občanská válka' není historie, není to řečnická figura. Je to reálná možnost."

- Inu, je to strážlivý, velmi strážlivý analytik. O ekonomice říká, že Spojené státy se nyní skutečně rozpadají.

- Ano, nelze to vyloučit. Dnešní Spojené státy, říká Symes, se velmi podobají Sovětskému svazu z let 1988 - 1989. A to i s tím senilním marasmem, který předvádí současný americký prezident. V této situaci Západ, především USA, potřeboval k oddálení svého pádu Ukrajinu. Pokud však půjdeme hlouběji do historie, zjistíme, že toto území bylo často bojištěm naší civilizace s jejími protivníky. Rakousko-Uhersko a Německo, ještě hlouběji do historie - Polsko, Litva. Ještě hlouběji - Turecko, Krymský chanát.

- Leonide Petroviči, rád bych se vrátil k tomu, jak jste řekl, že podporujete Putinovo rozhodnutí provést zvláštní operaci. A zde se podělím o své dojmy. Setkal jsem se s frontovými důstojníky, kteří tam byli od samého začátku války. Já tomu říkám válka. I když chápu, proč se tomu říká zvláštní operace, a ne válka. Ale já tomu stejně říkám tak, jak to je. A někteří z těch, s nimiž jsem se setkal a neformálně komunikoval, byli dokonce Hrdiny Ruska, dostali tituly a vyznamenání za ty dny, za ty operace, které byly na začátku této války. Ale všichni říkají jako jeden muž, že byli absolutně nepřipraveni, a naše armáda z jejich pohledu také nebyla připravena na tak tvrdý odpor. Tak mi jeden z nich řekl: Vcházíme do vesnice a já nevím, co mám dělat, říkal. Plukovník, Hrdina Ruska. "Co se děje?" zeptal jsem se. Odpovídá: "No, vidíte, za prvé jsou tam masové hroby našich sovětských vojáků. No, tam, moji, vlastně, dědové, otcové a tak dále. Za druhé, to jsou ruští lidé. A za třetí, oni na nás střílejí." Nebo tady je další. Tato skupina, o které vám teď mimochodem budu vyprávět, dorazila do vašeho Charkova. A tohle říkají. "Byli jsme si jisti, že nás potkají normálně.... Ale oni na nás stříleli ze všech zbraní, ze všech oken, ze dveří, odevšad." A tak se to stalo. Takže se ukazuje, že naše vedení nevědělo, co čeká naši armádu na Ukrajině 24. února 2022?

- Myslím, že podcenili celý proces, který na Ukrajině probíhal od počátku 20. století. Prostě to podcenili, nepochopili. Marxismus-leninismus se jim postavil do cesty. Stejně chrabrý důstojník, Hrdina Ruska. Měl to v hlavě, stejně jako mnoho jiných lidí, pomotané. Zdá se, že jsou to ruští lidé. Jsou tu sovětské hroby. A střílejí na nás. My střílíme na ně. Otázkou je, zda v okamžiku, kdy naši vstoupili do této vesnice, bylo obyvatelstvo a vojáci nepřítel skutečně ruské? V jejich srdcích, v

jejich myslích? Nechápeme, nevíme, co se stalo s maloruským, nazvěme to, obyvatelstvem za posledních 100 let. Všechno tam směřovalo k likvidaci ruské identity.

Nevím, jak vy, ale já jsem v sovětských dobách slovo "ruský" slyšel jen doma. Tak to říkali moji rodiče.

- No, oni říkali "sovětský". Říkali, že neexistují žádné oddělené národy, všichni jsme jeden sovětský národ. Jeden sovětský lid.– Proto když jsme tam v únoru 2022 vstoupili, většina místních obyvatel nás nevnímala jako své Rusy, ale jako jiné, přišli Moskali. Jak jsem řekl, 100 let byli odděleni od Rusů, vnucovali jim jinou identitu a většina rychle zapoměla na sovětismus, to je politická konstrukce, ta dlouho nepřežije. My jsme pro ně Moskali, Rusové, orkové, a oni jsou Ukrajinci. To je všechno! Žádní Rusové-Malorosijci neexistují. Existují bývalí Sověti a nyní praví Ukrajinci.

Mimochodem, naše armáda v mnoha ohledech, zejména před speciální operací, zůstala sovětskou armádou. Se sovětskými politickými a ideologickými postoji. Ale na Ukrajině přišla do jiného světa. Oni na Ukrajině již velmi rozhodně odmítli sovětismus. Ti, kteří neodmítli, utekli k nám nebo zemřeli, byli odvezeni do vězení, do sklepů SBU. Někteří se jen tak povalovali. Většina z nich už přestala reagovat na sovětské myšlenky a hesla.

Abychom se k nim dostali, je třeba projít společnými rusko-maloruskými kořeny, společnou historií od Svatého Vladimíra, počínaje. K tomu však musíme být sami Rusy. S pochopením a znalostí naší historie. Hned v prvních dnech Sovětského svazu jsme přicházeli do ukrajinských měst a vesnic s rudou vlajkou. Kyjevská propaganda okamžitě vykřikla: "Podívejte se, přicházejí ti, kdo organizovali náš hladomor, kdo ničili naše rolníky, kdo zabíjeli kněze. Vzpomínáte si, jak špatně jsme žili za komunistů?". A funguje to, i když Ukrajina žila za SSSR lépe než se žilo ve střední části Ruska.

Na Ukrajinu jsme dokonce přijížděli s portréty Lenina. A tam to odmítli. To není Donbas, pro naprostou většinu obyvatel východních, středních a západních oblastí jsou Lenin a Sověti už docela cizí. Teprve nyní se snažíme najít něco společného v reálné historii. Obracíme se k paměti společného boje proti fašismu. To je samozřejmě správné, ale neměli bychom zapomínat, že značná část Ukrajinců se této války účastnila na straně Německa. Na SVO jsme nebyli dostatečně ideologicky a politicky připraveni. Kvůli tomu jsme nemohli reálně posoudit situaci na Ukrajině, nálady lidí. Sázeli jsme na co? Dejte víc ropy, víc půjček, víc peněz a všechno půjde, jak má.

V roce 1989 tehdejší šéf rozvědky Vladimir Alexandrovič Kříčkov shromáždil celý vedoucí personál všech úrovní KGB. V Pobaltí to hučelo, praskalo, hořelo. A on z tribuny vysílal: "Nikam to nevede. Podívejte, závod VEF v Rize je životně důležitými nitkami spojen s výrobními závody na Urale, závod ve Vilniusu s Voroněží" atd. atd. Zkrátka, jak se učili v kurzech marxismu-leninismu.

Nechápali roli národního faktoru, kladli důraz spíše na materiální věci než na ideje. Ve chvíli hluboké krize lidé nepřemýšlejí o tom, jak budou žít zítra. Hlavní je odstranit, zničit to, co jim překáží, co se stalo nenáviděným. V tuto chvíli nerozhodují peníze, investice a ekonomické vazby. Zapomněli, že národnost je přirozený lidský cit a v určitém okamžiku může vystřelit natolik, že zboří všechny umělé konstrukce, pojmy a "učení". A my jsme v těch dnech a letech prohráli. V pobaltských státech. Stejně tak na Ukrajině. Mysleli jsme si, že ekonomicky vše vyřešíme. Ale mezitím se tam odehrávalo něco jiného. Ne nacionalismus, ale nacismus.

- Ukázalo se, že nás Západ na Ukrajině přehrál?

- Ano, samozřejmě. Ale podívejte se, jak to dopadlo. V sovětských dobách jsme prostě hráli podle schématu vyvinutého na Západě. Rok 1985, záznam rozhovoru mezi Juliem Alexandrovičem

Kvičinským, naším velvyslancem v SRN, a Straussem, vzpomínáte si, tím bavorským vicekancléřem. Strauss říká: "Vaše země se v příštích letech zhroutí." A to je pravda. Kvičinskij, jeden z nejlepších sovětských velvyslanců: "Jak se zhroutí?" "Jak se zhroutí?" Nemůže existovat stát, který má ještě 15 států s vlastními vlajkami, hymnami, erby, státními jazyky. To je systém pro jeden lidský život. Další lidé se rodí už pod těmito vlajkami, hymnami, jazyky atd. A váš stát se zhroutí." A Kvičinskij říká: "Počkejte, vždyť v SRN máte také země a vlajky". Ten mu odpoví: "My je máme na územním základě, vy je máte na národnostním. To se všechno rozpadne."

Strauss samozřejmě není žádný vizionář, jen věděl, co mu radili a stanovili naši leninisté a jak to všechno skončí. Ale je to skutečně pravda. Vzpomeňte si, jak Kučma vydal knihu "Ukrajina není Rusko", když si mnozí mysleli, že se nic hrozného neděje. A ve skutečnosti je v názvu samotná myšlenka odpůrců ruské civilizace: Ukrajina - Anti-Rusko. Ale on to tak tehdy nemohl napsat, nazval to trochu mírněji "Ukrajina není Rusko".

Máme materialistický přístup: vše vyřešíme penězi. A to ne vždy funguje. Zprv se vždy najde někdo, kdo zaplatí víc. Pak se vždy najde někdo, kdo už toho, komu chcete zaplatit, dal na háček. Proto to nefungovalo. Naše závislost na Západu za Jelcina byla fantastická, obrovská. Nemohli jsme hrát na naše všeruské kořeny, že jsme jeden národ a tak dále. Vladimir Putin to řekl až v roce 2022 v únoru ve svém známém projevu.

Myslím, že za Jelcina bychom za to dostali od Západu přes prsty. I když bylo třeba hrát na naši historii, na naši společnou Víru, na náš společný život několika staletí, na společné hrdiny. Nejen během Velké vlastenecké války. Obecně. To by pomohlo zachovat nejen příjmení na "-ov", ale i ruskou identitu obyvatel Charkova. Bohužel se toho mnoho nedochovalo.

- Podívejte se na tohle. Aby to bylo možné zorganizovat, bylo zavedeno poměrně velké množství, řekněme, takovýchto agentů vlivu. Prostřednictvím nejrůznějších nevládních organizací. Takže oni platili lidem peníze, museli dělat nějaké průzkumy. V podstatě to bylo všechno systematizované. To je americká státní společnost USAID, která financovala a nadále financuje nejrůznější organizace, které dneska nazýváme zahraničními agenty. Proč jsme tomu nevěnovali pozornost, když se to všechno začalo dít na Ukrajině? Protože když jsem mluvil s Viktorem Janukovyčem a ministrem vnitra Ukrajiny Vitalijem Zacharčenkem, řekli mi, že na Ukrajině jsou tisíce těchto organizací. Dva, tři lidé na organizaci, na jednoho zaměstnance, ale ve skutečnosti to byla síť zahraničních vlivových agentů financovaná Spojenými státy. A úřady se neodvážily proti nim bojovat, protože se bály hněvu americké ambasády. A do určité doby je nepovažovaly za hrozbu.

- Podívejte se, pokud v budově Služby zahraniční rozvědky Ukrajiny za Janukovyče seděli důstojníci CIA, co po něm chcete? Byli tam za Juščenka, pak za Janukovyče. Takže se nelze divit, že na Ukrajině působily tisíce vlivových agentů.

Ale totéž se dělo i v případě SVO. Otázkou je, nakolik byla naše elita vlastenecká před operací SVO. Byla také do značné míry infiltrována vlivovými agenty, zahraničními agenty. I my jsme mohli přijít o zemi. Ale speciální operace nám pomáhá očistit se, pochopit, kdo je kdo.

- Dobře, ale proč jsme neviděli hrozbu na sousední Ukrajině, myslím před státním převratem v únoru 2014? A řekněte mi, máme na Ukrajině agenturu, která nás o tom měla a mohla informovat?

- Měly by to udělat naše speciální služby.

- A pak mi řekněte, máme agenturu, která by mohla ovlivnit rozhodování ve Velké Británii,

v USA, v Německu? Co si o tom myslíte? Neříkám, že o tom můžete vědět, ale můžete o tom přemýšlet.

- Myslím si, že agenti tu jsou jako zdroje informací. Ale jak to funguje na Západě? Na Ukrajině masivně vytvořili své nevládní organizace. A my jsme nevytvořili vůbec nic.- **Možná to bylo špatně?**

- Samozřejmě, že to bylo špatně. Ve skutečnosti jsme nikoho nefinancovali, kromě jedné nebo dvou organizací. Žádné neziskové organizace jsme nevytvořili. Odkud se vezme ten vliv? Ani ve východní Evropě jsme nic neudělali. V roce 1991 jsme kapitulovali. Moc jsme toho neudělali. Zřejmě existoval zákaz, pokyn ze Západu, abychom nic nedělali. A my jsme neudělali nic.

- Ani ve východní Evropě, ani například v Polsku, nikde?

- Dokonce ani v Bulharsku se neudělalo prakticky vůbec nic.

- A kdyby to udělali, bylo by to jiné?

- Samozřejmě. Samozřejmě, že by to bylo jiné.

- Není už pozdě začít to dělat?- No, není pozdě, ale... Máš pravdu. SVO je válka. Je to velmi složité. A je velmi obtížné něco takového vytvořit během války. Tady jsou, USA, Velká Británie, v době míru se nasazují všude. V Gruzii, na Ukrajině, v Moldavsku, kdekoli, kde byli nasazeni. Dokonce i v Rusku.

Proto ten plukovník, ten hrdina z Ruska, o kterém jste nám říkal, má pravdu. Nebyli jsme připraveni. A samozřejmě prezidenta zklamalo vedení ministerstva obrany a speciálních služeb. Samozřejmě, podle mého názoru nás zklamali. Vždycky jsem proti tomu, když se říká: "Za 30 let se z lidí stali mankurti". Ne, jakých třicet? Nejméně sto.

- Myslíte od roku 1917?

- Před rokem 17 byly nějaké začátky, ale po nástupu bolševiků k moci probíhal rozsáhlý proces vytváření Ukrajiny. Sjednotili území, která neměla s Malorosií nic společného. Za pár let vytvořili obrovskou republiku a pak až do roku 1924 - 1925 bylo všechno odříznuté, odřezané kusy. Teď se bouří Volčansk. Do roku 1925 byl součástí RSFSR. Nemluvím o Bukovině, Haliči, kterou Stalin dal sovětské Ukrajině, a po válce Chruščov přidal Krym. Vlastníma rukama si vytvořili problém na desetiletí, ne-li staletí. Ne nadarmo Putin kdysi řekl, a později to dokonce mnohokrát zopakoval, že sovětský model budování státu vedl k národní katastrofě. Vědomí lidí se mění už sto let. Hlavním městem není Moskva, ale Kyjev. Vědomí se samozřejmě změní, když vám to budou celý život opakovat: "V Kyjevě tohle, v Kyjevě tamto". Nikdo nezakazoval vyšívanky. Náš třídní učitel nosil výhradně vyšívanku. Ivan Danilovič. Ale kdyby někdo nosil šátek, tak by se dostal do potíží.....Náš problém, mé generace, i vaší a dalších - byli jsme vychováváni v čistě materialistickém duchu. A to je velké zklamání. Protože ve skutečnosti ve světě, v dějinách působí úplně jiné faktory, velmi silně působí. Náboženské, národní, tradiční.

- Ale řekněte mi, to, co teď říkáte, že duchovní, národní má přednost před materiálním a že Ukrajina prochází duchovní reorientací, psali o tom analytici Služby zahraniční rozvědky vedení země? Upozornili je na to? Nebo jste si to začali uvědomovat až nyní?

- Neustále jsme mluvili a psali o tom, že takový vývoj Ukrajiny a některých dalších republik nevyhnutelně povede k vojenskému konfliktu, za kterým bude stát Západ. Koncem 80. let jsem dokonce psal taková hodnocení do novin pod pseudonymem.

- Bralo to vedení naší země v úvahu?

- Před rokem 2000 možná někdo z prezidentova okolí takové věci četl, ale úplně nahoře si, myslím, říkali, že ti lidé z SVR zase dělají kraviny.

Ale s příchodem nového prezidenta jsme si všimli – viděl jsem to poprvé – poznámek, nápisů, otázek na našich dokumentech, které jsme posílali prezidentovi. A skoro žádný dokument, který šel k němu osobně, nebo plus další dvě nebo tři jména, se nevrátil bez poznámek... Putin je určitě zdůraznil, napsal nějaké připomínky, vznesl nějaké otázky, to znamená, že s nimi prezident pracoval, a to bylo pro nás všechny povzbudivé. Od Brežněva po Jelcina nic takového nebylo. Po zániku Sovětského svazu za Jelcina bylo všechno velmi zanedbané.

- Myslíte zahraniční zpravodajskou službu?- Ne, celou zemi pod nejsilnějším pronikáním Západu. Předpokládám, že naši kumpánští “partneři” neměli na výběr jen nábor nebo angažmá, ale přehršel ochotných. Nebo příležitostí. Tady je další příběh. Jeden z důstojníků naší služby byl vyznamenán řádem “Za osobní statečnost”, nyní změnili název na “Odvalu”, což je přirozené. Řád byl udělen v uzavřené kanceláři, přičemž důstojníkovi vysvětlili, že Jelcina, který dekret o udělení podepsal, do případu výslovně nezavedli, protože se obávali úniku informací z jeho okolí, což by mohlo našeho cenného agenta zklamat. Taková byla situace v devadesátých letech.

Vladimíru Putinovi trvalo asi deset let, než se pomalu začal chovat, jako by nešlápl na nějakou “strategickou minu” položenou nepřítelem. Je to, jako když jsem navštívil otcovu vlast, říkával, že na vesnici se chodí bosky. Šel jsem a bál jsem se, tady je kravské lejno, támhle husí. Když na to šlápneš, musíš si to umýt.

Nemyslíme na to, v jakém stavu Putin převzal zemi. Pronikání Západu, včetně speciálních služeb, bylo mohutné. Dej Bože, aby bylo již potlačeno.

- Myslíte si tedy, že tam stále je?- Nepřítel nedřímá, pracuje. Nemůžeme se uklidnit.

- Řekněte mi, naši oligarchové, kteří tady vydělávají peníze, si je nechávají tam, na Západě, ale teď samozřejmě i tam byli tvrdě stlačeni, což je správné. Určitě je za to nebudeme litovat. Ale mohou působit jako zprostředkovatelé západního vlivu?

- No, část z nich do jisté míry jednala. Pokud je na Západě kapitál, nebylo nutné takové oligarchy verbovat, ti už působili jako agenti vlivu. Jednou jsem s jedním z nich mluvil. Řekl jsem mu: “Váš požadavek se neshoduje s ruskými zájmy. Tato země jde do NATO na plné obrátky. Proč bychom měli podporovat jejího vůdce? Vaše továrna tam bude úspěšně pracovat, ale k čemu to Rusku bude, když země přejde do tábora našich stálých protivníků?” Zkrátka jsme si nerozuměli. Takže se nemuseli nechat naverbovat, jednali dobrovolně, na základě vlastních zájmů. Ale je třeba mít na paměti, že v Rusku je značný počet bohatých lidí-patriotů, jen z pochopitelných důvodů nezají. Náš prezident se na ně může spolehnout. Osobně znám několik milionářů, kteří jsou upřímnými vlastenci Ruska. Mimochodem, všichni jsou věřící.

- Ale řekněte mi, jedna historka mě nejdřív zmátla, pak jsem si uvědomil, o co jde. Představte si situaci, kdy hlava státu přijede do cizí země na návštěvu. A jde do budovy speciální služby. Tak třeba Zelenskyj přijel v roce 2020 do Londýna. A šel do kanceláře ředitele MI6 Moora a strávil tam několik hodin. Mimochodem, zatím není známo, o čem spolu mluvili. Nepamatuji si, že by, řekněme, Putin v nějakém státě při návštěvě zašel do kanceláře šéfa zpravodajské služby toho státu. Myslím, že to vůbec není možné.

- Ano, to nepřipadá v úvahu. Může hostit pouze šéfa zahraniční zpravodajské služby.

- Ano, v jeho kanceláři, na jeho území. Ve své kanceláři, na svém území, ale jít tam znamená, že vlastně připouštíte, že můžete být vydán.

- V podstatě tím přiznáváte, že jste loutka.

- A připouštíte, že tam Zelenského mohli naverbovat? Nebo jaký to má celé smysl?

- Ne, když se nad tím tak zamyslíte, tak Zelenskij i Pašinjan byli naverbováni předem.

- Předem? Než se stali hlavami státu?

- S největší pravděpodobností dříve. Pašinjana mohli sebrat v těch sorosovských nevládních organizacích a dovést ho k cíli. Zelenskij byl jistě také podchycen předem a v Londýně mohl být jednoduše "zajištěn", když si vyjednal nové podmínky. Vyjednáváním nových podmínek. Kancelář MI6 mu vše vysvětlila a stanovila nové úkoly. A takhle se zpravidla pracuje předem. Myslím, že v našich speciálních službách, ve FSB nebo SVR, existují doklady o tom, že tito lidé byli předem studováni a lákáni ke spolupráci.

- A jak k tomu dochází? Alespoň zhruba.

- No, vidí nějakého Pašinjana aktivního v nevládních organizacích, začnou studovat jeho slabé a silné stránky, rozhodnou se, k čemu může být užitečný, a osloví ho s nabídkou spolupráce výměnou za kariéru, peníze, bezmračnou budoucnost. Nebo Zelenského. Vidí schopného člověka s obrovskými nerealizovanými ambicemi. Sestaví psychologický profil a začnou na něm pracovat, hledat přístupy, základ pro nábor.

- Takže u nás to funguje stejně?

- Ale v naší zemi od carských dob, a zejména v Sovětském svazu, hrála velkou roli ideologická základna. Ideologičtí agenti jsou spolehlivější než ti, kteří v tom jedou jen pro peníze nebo ještě spíše pro kompromat.

- Teď jsme se vydali jedním zajímavým směrem, začali jsme zkoumat, kdo k nám přichází žít. Hodně jich přichází z Německa, Rakouska, dokonce i ze Spojených států amerických, Kanady. Naši zpravodajci se s nimi setkávají, nejenom na internetu, ale v tom kterém městě v Rusku, kde žijí, posíláme tam zpravodaje, někdy i skupinu, aby s nimi mohli mluvit, zjistit lidským způsobem, proč to tak je, proč k nám přicházejí. A hodně lidí sem jezdí, protože, jak říkají, je tady tradiční rodina. "My máme velkou rodinu, my chceme vychovat z našich dětí normální lidi, ne že mají 32 těch pohlaví nebo něco jiného," říkají. Mnoho lidí je samozřejmě tímto západním systémem naprostého zničení morálky, morálních základů a mimochodem i víry pobouřeno.

- Dne 26. února 2022 odjel můj známý z Charkova s rodinou (tři děti, manželka) autem do Polska. Nevydržel tam déle než dva týdny, protože je tam příliš mnoho idiotských nacionalistů. "Přestěhovali jsme se do Německa, dali nám garsonku a jeden a půl tisíce eur měsíčně, velmi slušné. Mysleli jsme, že tam přečkáme válku. Ale děti musí chodit do školy. Blíží se září, nasměrovali mě do školy. Přišli jsme, škola je krásná, vybavená, ředitel vyjde v krásných šatech, botách... Ale s plnovousem. Říká: "Ó, jak jsme rádi, že můžeme vzít vaše děti". Po tomto setkání mi známý řekl: "Uvědomuji si, že ten jeden a půl tisíce eur musíme zaplatit my našimi dětmi. Druhý den jsme sedli do auta: Hamburk, trajekt, Finsko, Petrohrad, Moskva". Nyní jsem ruský občan, zajímavá práce.

- Ukazuje se, že nás může spojovat nejen národnost, ale i morálka, tradiční hodnoty, náboženství, společné ideje.....

- **Ano, přesně tak.**

AUTOR: Zachar Vinogradov

Zpracoval: Vladi/Blog Myšlenky O Čemkoli

[ZDROJ](#)